

A természetrajz ismerői sosem kérteltek abban, hogy a vad az erdei életközösség része, az erdészek pedig érzékelték a vadállomány erdőre gyakorolt hatásait.

A vadászat mint földtulajdont, kiváltságos vagyoni helyzetet, társadalmi rangot feltételező lehetőség, mindig a befolyásos rétegek érdeklődésének tárgya volt. E sokak által romantikusnak tartott és irigyelt, nem kevesebbek által bírált szakterület a kívülállók érdeklődésére is mindig számíthatott.

A 150 éves Erdészeti Lapok (EL) a megszületésétől kezdve az aktuális szakmai valóság és az egyesületi élet tükrékként határozta meg magát. Természetes, hogy e szellemiséget követve a tágabban értelmezett vadászat is rendszeresen megjelent az újság tartalmában.

A mindenkori szerkesztők jó arányérzékkel, az erdészet ügyével összefüggésben foglalkoztak a témával. Nem akartak – szerepet tévesztve – a vadászati szaksajtó részévé válni, de azok szerkesztősegeivel kapcsolatokat ápoltak. A korábban induló német vadász szaklapok (pl. a *Jagdzeitung*) mellett a lóversenyyel is foglalkozó magyar sportújság, a *Vadász- és Versenylap* már 1857-től létezett. Később folyóiratok egész sora kelt életre a vadászatban, a közismert *Nimród* tavaly a századik születésnapját ünnepelte.

A vadászat témáját lapunk már az induló évében sem kerülte meg. Ezt példázza *Erdődi Adolf* megjegyzése „az álladalmi erdészeti közvizsgálatok ügyében”, 1862 májusában:

„A rendezett vadászat tudományát ugyan nálunk a selmeczi bányakintstárnál nem igen követelik, s akiben megvan, nem igen tudják hasznát ven-

A vadászat témái az Erdészetben A kezdettől Trianonig

Haraszti

A magyar erdészet ügyéhez kezdettől fogva szervesen kapcsolódik a vadászat, az erdészet tudományával összefüggenek a vad életmódjával, táplálkozásával, állományának változásával kapcsolatos ismeretek. Az erdészek és erdőtulajdonosok között — így az OEE tagságában — a vadászattal foglalkozó szakemberek széles köre hagyományosan képviselteti magát.

Természetes, hogy a tágabban értelmezett vadászat témája rendszeresen megjelenik az Erdészeti Lapok tartalmában. Áttekintésünk első része a Trianonig terjedő időszakra ad rápillantást.

ni, mert – rendezett vadászatunk nincsen!”

Wagner és Divald, az EL alapítói „profiliszta” lapszerkesztésben gondolkodtak. Ezt mutatja az 1863. májusi számban a szaktársakhoz írt szerkesztői jegyzet, miszerint:

„Lapunk keletkezése óta több oldalról szerencsétlennünk a vadászat körébe vágó kisebb közlésekkel, melyeket, mint lapunk kintzött körén kívül esőket, az eziránt illetékes „Vadász és Versenylap” t. szerkesztőségének szolgáltattuk át.”

A következőkben látni fogjuk, hogy a témától való tartózkodásuk nem maradt következetes.

Időrendben elemezve az időszakot szembevetünk, hogy Lapunk már a Ki-egyeztést megelőzően is rendszeresen közölt vadászati tárgyú írásokat.

A dualizmus időszakában született meg a magyar erdészet, az Egyesület is virágkorát élte.

A vadászat megjelenése a Wagnert követő Bedő Albert szerkesztése alatt hangsúlyosabbá vált, majd a századfordulótól, Bund Károly idejében érzékelhetően alábbhagyott. Megfigyelhetjük, hogy a vadászati tárgyú írások zöme jól körülhatárolt szerzői körhöz köthető, tehát megjelenésük gyakoriságára erősen hatott e kör tagjainak mindenkori aktivitása. A rendszeres szerzők között említhetjük például Kallina Károly uradalmi főerdőmestert, a művésznéven publikáló Nyulassy Farkast, többeket erdész nagyjaink közül: Illés Nándort, Vadas Jenőt, ... – és magát Bedő Albertet is, aki egy időben a Vadászati Védegyelet alelnöke is volt.

Illés ezt írja 1881 márciusában: „Az E. L. gyakran közöl vadászati tudósításokat, és hogy ez nem történik még gyakrabban, csak a vadászati írók kevés voltának következménye.”

A lapszerkezeten belül az önálló besorolású, vadászatot érintő cikkek sora mellett évtizedeken át gondozott rovatként, neves szerzőkkel működött a „Vadászati tárcza”. Tematikájában rendkívül színes volt, az udvari és Kárpát-medencei uradalmi vadászatok leírásától, egzotikus vadászkalandok beszámolóin át az állat-élettanból vett kérdésekig. Az első fél évszázadban következetesen fenntartott „*Különfélék*” rovat pedig nagy rendszerességgel tartalmazott a vadászat széles tárgykörével összefüggő, hosszabb-rövidebb írásokat, adatsorokat.

Köztudott, hogy a magyar szaknyelv megerteremtése az EL kiemelt küldetése volt. Lapunk a vadászat nyelve iránt sem közömbös, ezt példázza a „*Vadászati terminológia*” című jegyzet (1869. január):

Jó vadász — jó erdész

„...Határozottan és ismételve azt állítjuk, hogy valamint az erdőnek egyik tartozéka a vad, úgy az erdésznek is egyik ága a vadászat. Sőt tovább megyünk: szakunknak szülője nem a vadászat volt-e? Vagy az ősök az erdőt a fatermés végett becsülték talán? Avagy szakunk legkiválóbb férfúi nem voltak-e egyszersmind telivér vadászok is? Csak nem régebbsen hallottuk e szavakat: „a kincstári erdészek nem vadászok, azok csak erdőmérnökök.”

... olyanná kell lennünk, vagy is megmutatnunk, hogy azok vagyunk, mint a milyeneknek óhajtja tenni a telivér erdészt az erdőbirtokos: jó erdész, jó vadász egyszersmind...

... Felhasználjuk ezen alkalmat fiatal szaktársainkhoz, s különösen azokhoz intézni pár szót, a kik az akadémiát látogatják. Ne tartsák csekélynek a vadászatant, a lógyakorlatokat. Senki sem tudja mily viszonyok közé fog kerülni idővel, és könnyen megeshetik, hogy vadászati ügyességének sokkal többet fog köszönni előhaladásában, mint összes erdészeti tudományának...”

Illés Nándor (EL, 1881. március)

http://erdeszetilapok.oszk.hu/00642/pdf/00642_004.pdf

ti Lapokban I.

ig

Gyula – elnök, Erdészeti Lapok szerkesztő bizottság

„Beszéljünk úgy, mint őseinktől reánk maradt: fogjuk meg a nyulat fülnél, a róka hadd dicsérje farkát, a szarvas szájával vegye zamatos táplálékát, s az őz füleit begyezze, ha hallja a közeledő neszt. Eredeti magyar kifejezések használatát ez nem zárja ki, de legyenek azok a magyar nyelv szellemével megegyezők, s ne bonósítsanak meg germanismusokat, gallicismusokat...”

Ha a vadászatos témákat önkényesen csoportokra bontjuk, jelentős számban találunk az erdő és vad kapcsolatával, a vad élőhely-használatával foglalkozó szakcikkeket. 1866-tól rendszeresen olvashatunk a már akkor is jelentős vadkárok problémájáról.

„Ízelítőül” álljon itt néhány szemelvény, például Bedő Albert tollából: „Mit csinál a sok őz? Ismeretes dolog, hogy az őz az erdőkre nézve általában véve károsabb, mint a szarvas... Ki ne tudná, hogy a tölgyvetések mennyit szenvednek az őzek általi lerágás miatt, ...nem egy ültetvény pusztul ott ki, bol mértéken túl szaporodik el... (EL, 1866. január)

„Háborút a vaddisznók ellen!” vágja mellbe az olvasót Seide Gyula cikke, 1877 júniusából: „Utóbbi évtizedben a vaddisznó-állomány oly nagy mérvben elszaporodott, hogy méltó aggodalommal tölti el a mezőgazdát, erdészt és a vadászat igazi barátját. ...egyetlen éjszakán semmivé teszi a gondosan ápolott erdőterületeket. Hadat kell tüzenni ezen telhetetlen rablónak, irtó háborút; a közjó érdekében.

„A vaddisznó által egy évben okozott kárnak elbáritása, sokszorosan megtéríti a költséget.”

Imecsfalvi Imecs Béla uradalmi főerdész „Vadkárok tölgyesekben” címmel írja, 1900 márciusában:

„Az erdőgondnokság területe... fővad dolgában túlszaporulattal bír s a szarvasok által okozott kár, különösen a 15 éven alóli tölgyesekben, nagymérvű és annyira megszokott jelenség, miszerint a letarolt évi vágásterületek mesterséges úton való felújítása vagy esetleges kiegészítése e miatt rendszeren 4–5 évi ismétlést igényel.”

További címek, a teljesség igénye nélkül: „A vaddisznó-állomány sikeres

apasztásának ideje és módja” (1877. november), „A csemeték megvédése a vadak lerágása ellen”, „A vaddisznó által okozott erdőkárosításnak egy új neme” (1887. december), „Hogyan lehet a fű- és őzvadat a fák kérgezésétől elszoktatni” (1889. február), „Vaddisznók károsítása bükkerdősítésekben” (1891. április).

Érdekesen kapcsolódik ide a bécsi vadászati kiállításról szóló cikk is, 1910 augusztusából:

„...A kiállítás azt a célját, hogy a vadászat közgazdasági szerepét kimutassa, csak pozitív irányban teljesíti. A vadászat szép oldalai, haszna bemutatásra került, ellenben teljesen megfele-

1906-os kilövések adataira (lásd a táblázatot.)

Öröközöl a kérdés: lehet-e jó erdész a jó vadász? Az sem kerülhet meg, hogy mennyiben lehet jó vadász a jó erdész... Az erdész-vadász polémiában máig sincs teljes egyetértés.

(A korabeli véleményekből keretes írásainkban adunk gondolatébresztő szemelvényeket.)

1909 júniusából, vadászati szakoktatásunkról olvashatjuk, hogy „hiányzik az ambiciózus és szakképzett magyar vadászattisztai személyzet. Kényelmes apróvadászterületekre még csak kaphatni magyar embert, bár a legtöbb esetben nevelni kell az ilyen vadászt,

Jó vadász — rossz erdész

„Bátorkodom kijelenteni, hogy én Illés Nándor tételének nemcsak hogy határozott ellensége vagyok, sőt azt éppen megfordítva így merném mondani: „jó vadász rossz erdész” ...

Legyünk őszinték önmagunk és mások iránt! Ismerjük el, hogy az erdészeti viszonyok hatalmasan megváltoztak az utolsó 3 évtized alatt és hogy ma már azon korszak küszöbén állunk, melyben erdész és vadász egy személyben össze nem férnek... vissza kell utasítania a tisztességes erdésznek is a vadászat érdekében hozott azokat a néha hihetetlen nagyságú áldozatokat, melyek hallgatólágoosan az erdő rovására számíttatnak. Valóban nincs második példa arra, hogy a sport a gazdasággal úgy összeegyeztetné, mint a hogy ez az erdészetenél történik...

...a fővad nekimegy és lerágja a fiatal ültetvényeket több száz holdon; kikaparja a makkot a bevetett területekről s növekvő agganca viszketegségét fiatal fákhoz súrolva szünteti. Hiábavaló a kerítés, mert azt áttöri a vad, s mit használ az, hogy a művelési költségek kétszer-háromszor szerepelnek a kiadások közt és már valóságos kapitálist képviselnek, melytől kamatokat bizony nem lehet várni; és semmit sem segítenek a vadtenyésztés káros volta ellen tett kifogások a földbirtokossal szemben, míg azon axióma van érvényben, hogy „jó erdész jó vadász.”...

Nem tudom felfogni, hogy erdőtiszték miképp képesek magán szenvedélyeiket szakjukba átvinni.

Ma már csak bizonyos helyeken és bizonyos körülmények közt tenyésztethető kár nélkül a vad, pl. magas hegységben, természetes úton felújított bükkösökben, valamint erőteljes berki talajon álló sarjerdőkben; általában azonban azon elvnek kell érvényre jutnia: kultur államban a vadnak tenyésztése vadaskertbe való...

Ha a vadkárosítások megtérítése iránti igénynek szabad folyást fog a törvény engedni, még a leggazdagabb úr is beleun vadászati szenvedélyébe... Ha az Erdészeti Egyesület véleménye hivatalosan is kikéretné, annak nem lehetne a vadkímélési kényszer javára adatnia, mert az esetben önmagunkkal, t. i. az erdőtörvény tárgyalása alkalmával elfoglalt álláspontunkkal jövőnk ellenmondásba.”

Bisell Gyula uradalmi főerdész (EL, 1882. január)
<http://erdeszetilapok.oszk.hu/01130/pdf/0053-063.pdf>

keztek a vad által okozott ...különösen erdőgazdasági tekintetben, tűrhetetlené váló károkról... Mint a vadászat függelke, egy nemzet sem kívánta bemutatni mező- és erdőgazdaságát. Nem is lehetett volna az erdőgazdaságnak ott más szerepe, mint éppen károsodásait bemutatni...”

Megjegyezzük: ezek és a mai viszonyok tükrében, érdemes rápillantani az

magasbegységi szolgálatra termelt ügyes magyar vadászt azonban alig-alig, jóformán nem is találunk...”

Persze, nem minden megnyilatkozás szenttelen. Nyulassy Farkas írja 1868 augusztusában: „A férfi mulatságok legszébb és legnemesebbjének egyike: a vadászat. Hogy lehetne szép? Hogy lehetne nemes? - mondják ... hisz a vadászat gyilkolással jár! Van-e szíve an-

nak, ki a szelíd őzikét, a turbékoló galambot lelőni képes?! Igenis, van. Higgyétek el, a vadásznak van szíve...”

Kiemelt tárgykör volt a vadászat szabályozottsága.

Ez tűnik ki a Királyi Helytartó Tanácsnak a Gazdasági Egyesülethez intézett, „a vadászati és halászati jog szabályozását célzó leiratából” (1863. július): „Az igazg. választmány a vadászatra nézve addig is, míg a törvényhozás érdemlegesen intézkedheték, a fennálló vadászati törvények szigorú végrehajtását óhajtja ...” Az ügyvel a Magyar Erdész Egylet választmánya is foglalkozott – az 1864. márciusban olvashatunk a vadászatban alkalmazandó ideiglenes rendszabályokról.

Kedvelt téma a vadállomány élet- és viselkedésének megismertetése is.

1866-ban Kriesch tízrészes rovatot indított „Állatélet erdeinkben” címmel: „Miután vad állataink közül a farkas már januáriusban párosodott, következik február hóban a róka, a vidra, a nyuszt és a nyest. Február végével pedig, vagy kemény hidegek mellett csak martius kezdetén párosul először a mezei nyul.” (Ezt, az évet átívelő sorozatot 2013-ban tervezzük a honlapunkon közreadni.)

Többek között e körbe tartozik egy 1878. októberi szemelvény Az erdei szalonka életéből, egy róka-farkas hibridről szóló tudósítás (1881. április), egy anatómiai elemzés: „Van-e a szar-

vagy tengeri nyul) a szó szoros értelmében tönkre tett...”

Az élőhelygazdálkodás ügye is felbukkan. „Kevés bokrozattal csaknem lehetetlen elegendő számú vadállományra szert tenni.” – olvashatjuk az axiómát 1867 októberéből. Az 1883. márciusi szám téli teendőket javasol a vad védelmére.

1891 novemberéből olyan vadaskeriti itató leírását kapjuk, „melyben a víz legalább egy ideig a befagyás ellen megóvható”. Roppant gyakorlatias: a földbe sülyesztett vízhatlan láda alá lombbal kevert trágyát rétegeznek, a vizet az éró komposzt önhője védi meg a befagyástól.

A vadászattal összefüggő üzleti-gazdasági kérdések is rendszeresen kerültek.

„Miképpen értékesíthessék és ki által gyakoroltassék a vadászat erdeinkben?” címmel olvashatunk vitát gerjesztő véleményt 1879. februárból. Valamint: „A vadászati és fegyveradó leszállítása” (1880. március), „A vadászat közigazgatási fontosságáról” (1893. június), „A kincstári vadászterületek mikénti kezeléséről” (1904. január), „A kincstári erdőgazdaságok vadászatának hasznosítása” (1904. február), „A vadászat haszna a kincstári erdőgazdaságokban” (1904. március). Több cikk elemzi a vadhús piaci lehetőségeit. Az üzleti témához is tartoznak a vadászati kiállítások (Párizs, Pozsony, Bécs, Budapest) és a trófeaszemlék leírásai.

Számtalan „hagyományos” vadászat mellett speciális vadászati módokból – pl. a godaszalonka vadászatából – is kapunk ízelítőt.

1904 áprilisából a pelevadászat népi módszertanával ismerkedhetünk.

„Eb a vadász kutya nélkül!” – tartja a mondas. Lapunk is több cikket szentelt a vadászebeknek – ebből egy megfigyelés: az anyakutya a vacokból szanaszét mászó kölykei közül mindig, tévedhetetlenül azt viszi vissza legelőbb, amelyikből a legjobb vadászkutya lesz /?/ (1867. január).

Alkalmanként jelent meg a Lapokban a fegyverek témája. Ebből egy érdekesség a „Lőfegyverek tisztítása higanyal” (1885. május): „...a fegyvercsőbe kevés mennyiségű higanyt öntünk, mindkét végén erősen bedugaszoljuk és azután néhány percig a csövet rázzuk; e közben a higany az ólommal foncsort képezvén, a fegyvercső teljesen megtisztul.”

A vadászkalandok nem hiányoztak az EL hasábjairól sem. Ezek között, egy

Vadász — erdész?

„Illetékes szakférfiak és nem illetékes, de a közvélemény hangulatára hatni tudó elemek sokszor és minden oldalról nagy komolysággal vitatták meg azt a kérdést, mely egyneműek előtt ma is problémát képez, hogy t. i. vadász legyen-e az erdész? E kérdés következménye az a két tábor, melynek harcosai éles fegyverekkel küzdenek egymás ellen mindannyiszor, valahányszor e kérdés felmerül, mert mindegyik a saját tábora győzedelmet óhajtana kivívni. Meddő harcz.

Lehet-e kényszeríteni valakit, hogy énekes legyen, ha hangja-nincs, hogy költő legyen, ha a múzsa rá sem hederít, vagy, hogy Munkácsyt művészetében elérje, álljon bár rendelkezésére az amerikai vasút király összes vagyona is. Minderre születni kell.

Ki merem mondani, — ám czáfoljanak meg, — hogy a szó nemes értelmében vett vadásznak is születni kell. Faragni vadászt sem lehet...”

Vadas Jenő (EL, 1891.január)

<http://erdeszetilapok.oszk.hu/00706/pdf/076-081.pdf>

1865-től az EL folyamatosan tárgyalja a vadászat jogi kérdéseit. „... időszerte nek tartjuk, batályban lévő vadásztörvényeinket a Vadász és Versenylap után, magyar fordításban lapunkba felvenni.” (1865. november). Itt jelenik meg az 1802. évi 24. t. cz. a vadászatról és madarászatról.

Az első két évtizedben közel harminc írás foglalkozott a vadászati törvény előkészítésével. Például: Nébány szó a vadászati és vadtilalmi jogról (1868. január), Beterjesztett vadászati törvény (1868. szeptember), A vadászati jog a tulajdonjognak elválaszthatatlan tartozéka (1869. június), A vadászati törvényjavaslat a képviselőházban (1871. november), Az 1872. évi VI. törvényczikk a vadászatról (1872. május), A vadászatról szóló 1883. évi XX. törvényczikk (1883. április).

Markánsan visszatérő téma, meg nem szűnő probléma az orvvadászat.

Gyakorlatias segítség volt a szerkesztőtől, mikor vidéki vadásztársulatok számára készült alapszabály-mintát tettek közzé (1894. január).

vasnak és őznek epéje?” (1883. január), egy 1882-es híradás a Horvátország lapályain megjelenő zergékről és egy költő szalonkáról, „aki” alatt négy tojást találtak. 1900. februárban a borz életmódjáról olvashatunk, 1907 áprilisában a fűrj és fogoly elterjedését elemzi a Lapok.

A természetvédelmi megfontolások már a kezdetekkor megjelennek. 1867 februárjában Kriesch „A pusztulófélben levő állatfajok Kárpátainkban” címmel jelentkezik: „Európának többi magaslataihoz hasonlón magasságú Tátránk szintén több érdekes és egészen ártatlan havasi állatnemet bírt felmutatni, de ezek közül a havasi kecske (fájdalom!) már eltűnt, a zerge és marmotta pedig csak igen gyéren mutatkozik, s már jobbadán pusztulófélben van...”

Elemzések születtek egyes állatfajok tömegszaporodásáról is. 1897 szeptemberéből olvashatjuk: „Homokos talajokon munkálkodó szaktársaim közül elegendő lesznek, a kik már láttak olyan erdei ültetvényt, melyet a lapéin (üregi

1881. decemberi, Felső-Visói medvekaland következményeiről: „Szegény J. M. most már csonkított kézzel és sértett bánterinczczel járkal községünkben... társa a félelemtől már magához tért és egy darab fejbőr biányáig egészséges, de mindkettőnek elmúlt a kedve hamarjában medvevadászatra menni... nem tréfadolog egy maczkókaland.”

Számos érdekesség között olvashatunk ausztráliai „kängurub (ugrány) vadászatról”, a zergék meghonosításáról Amerikában, a bölényekről az oroszországi erdőkben...

Az EL nem mulasztott el tudósítani a vadászati profilú civil szervezetek megalakulásáról, egyebek között Magyar Vadászok Országos Szövetsége 1917-es létrejöttéről sem.

A világháború kitörésekor felvetődött a kérdés: *Vadásszunk, ne vadásszunk?* „Az egyik táborba tartozók azt vitatják, hogy oly szomorú viszonyok között, mint a maiak, nem illik vadászni, a másik fél ellenben az élelmezés szempontjából indul ki s azt kívánja, hogy igenis vadásszunk, de adjuk a zsákmányt elsősorban kórházainknak, sebesült, elgyengült katonáink táplálására.” (1914. október)

A növekvő háborús bizonytalanság, a romló közállapot a vadászatos szakcikkek ügyének sem kedvezett, a korabeli lapszámok jobbára csak rendeleteket és gyász híreket közöltek.

A korszak végét a Monarchia felbomlása, majd az egyesületi életet és a Lapokat is szüneteltető, a trianoni tragédiába torkolló proletárdiktatúra jelentette.

A Tanácsköztársaság előszobájában, 1919. januárban még közöltük azt a miniszteri rendeletet, miszerint „Vadászati fegyverek a személynél hagyardók!”

Mint tudjuk, hamarosan minden megváltozott... 🌿

(Folytatjuk)

	Magyarország	Horvát-Szlavonország	Összesen
A vadászterületek száma	23.548	—	—
„ kiterjedése	44,573.370	—	— k. h.
Ebből erdő	11,898.575	—	— k. h.
I. Elejtett hasznos vad :			
	Darab	Darab	Darab
Szarvas	10.319	365	11.084
Dámvad	3.030	197	3.227
Őz	26.590	2.925	29.515
Zerge	238	10	248
Muflon	83	10	93
Vaddisznó	8.143	47	8.190
Mezei nyul	1,448.017	54.239	1,502.256
Üregi nyul	76.829	1.806	78.635
Vadpulyka	240	24	264
Siketfajd	472	35	507
Nyirfajd	299	—	299
Császármadár	8.159	—	8.159
Fácán	183.565	17.494	201.059
Fogoly	1,222.568	26.928	1,249.496
Fürj	217.574	14.407	231.981
Haris	13.617	467	14.084
Vadlud	17.091	707	17.798
Vadrucza	90.087	7.377	97.464
Szárcsa	30.234	—	30.234
Vizi csibe	3.413	—	3.413
Tuzok	1.238 (?)	90	1.328
Reznek	65	13	78
Daru	274	4	278
Erdei szalonka	40.075	6.761	46.836
Mocsári szalonka	18.489	644	19.133
Vadgalamb	40.187	5.499	45.686
Fenyves- és hurosrigó	24.446	—	24.446
Hasznos vad összesen	3,485.342	140.649	3,625.991

74*

A földművelésügyi miniszter által közzétett adatok az 1906. évi vadászati statisztikáról (részlet) (EL, 1908. október)

Forrás: http://erdeszetilapok.oszk.hu/01605/pdf/01605_1036-1041.pdf

Újra működik a jogsegélyszolgálat a MEGOSZ-nál!

Néhány hónap szünet után ismét működik a magánerdős jogsegélyszolgálat, miután a MEGOSZ szerződést kötött a Sipos & Moskovits Ügyvédi Irodával.

Az ügyvédi iroda a MEGOSZ tagok részére általános jogi felvilágosítást és tanácsadást nyújt térítésmentesen, konkrét ügyek ellátásában pedig a mindenkor aktuális díjszabás szerint áll az Erdőgazdálkodók rendelkezésére.

Elérhetőségek:

Dr. Sipos Attila – 70/265-9197 – általános tanácsadás

Dévényiné Dr. Bertók Katalin – 70/424-8673 – vadkáros ügyek

Amennyiben a fenti számok esetlegesen nem lennének elérhetőek, úgy kérjük, hogy a 42/310-166-os telefonszámon hagyjanak üzenetet, vagy kérdésüket írásban tegyék fel a postmaster@siposmoskovits.t-online.hu e-mail címen.

Kérjük tagtársainkat, a magánerdő-tulajdonosokat és gazdálkodókat, hogy jogi problémáikkal a megadott elérhetőségeket keressék fel!

a MEGOSZ Vezetősége

